

ECLI:NL:CRVB:2006:AZ5147

Instantie	Centrale Raad van Beroep
Datum uitspraak	22-12-2006
Datum publicatie	27-12-2006
Zaaknummer	03-3352 WAO + 03-3353 WAO
Rechtsgebieden	Bestuursrecht Socialezekerheidsrecht
Bijzondere kenmerken	Hoger beroep
Inhoudsindicatie	WAO-schatting.
Vindplaatsen	Rechtspraak.nl

Uitspraak

03/3352 WAO + 03/3353 WAO

Centrale Raad van Beroep

Meervoudige kamer

UITSpraak

op het hoger beroep van:

[appellant] (hierna: appellant),

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 3 juni 2003, 02/4324 en 02/4326 (hierna: aangevallen uitspraak),

in de gedingen tussen:

appellant

en

de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (hierna: Uvw).

Datum uitspraak: 22 december 2006

I. PROCESVERLOOP

Namens appellant heeft mr. M.H.J. Toxopeus, advocaat te Zoetermeer, hoger beroep ingesteld.

Het Uvw heeft een verweerschrift ingediend.

Het Uvw heeft enige vragen beantwoord, onder overlegging van een door appellant ingevuld inlichtingenformulier d.d. 30 juli 2002, met bijlagen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 10 november 2006. Namens appellant is verschenen mr. Toxopeus. Het Uvw was vertegenwoordigd door mr. M. de Graaff.

II. OVERWEGINGEN

Appellant was gedurende 32 uur per week werkzaam als technisch consultant quality management. Op 9 maart 2000 is hij voor dit werk uitgevallen. Na enige tijd heeft hij het werk gedeeltelijk hervat. Het Uvw heeft aan appellant per einde wachttijd een uitkering ingevolge de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO) toegekend, berekend naar een mate van arbeidsongeschiktheid van 35 tot 45%. Het einde wachttijd besluit is door de rechtbank bij uitspraak van 26 november 2002 vernietigd. Tegen die uitspraak is geen hoger beroep ingesteld. Het Uvw heeft ter uitvoering van die uitspraak bij nieuw besluit op bezwaar van 24 april 2003 appellants mate van arbeidsongeschiktheid per 7 maart 2001 vastgesteld op 65 tot 80%. Het door appellant tegen dit besluit ingestelde beroep is door de rechtbank bij uitspraak van 14 augustus 2006 ongegrond verklaard, tegen welke uitspraak appellant hoger beroep heeft ingesteld, dat bij de Raad bekend is onder nummer 06/5580.

Inmiddels had appellant op 6 november 2001 zijn hervatte werkzaamheden voor 50% gestaakt vanwege toegenomen klachten. Bij besluit van 20 augustus 2002 heeft het Uvw geweigerd om de uitkering van appellant ingevolge de WAO, welke toen nog werd berekend naar een mate van arbeidsongeschiktheid van 35 tot 45%, ingaande 6 november 2001 te verhogen.

Bij besluit van 14 augustus 2002 heeft het Uvw appellant bericht dat het door appellant ingevulde inlichtingenformulier geen aanleiding geeft zijn uitkering ingevolge de WAO, welke toen nog werd berekend naar een mate van arbeidsongeschiktheid van 35 tot 45%, te wijzigen.

De door appellant tegen de besluiten van 14 en 20 augustus 2002 gemaakte bezwaren zijn door het Uvw bij twee afzonderlijke besluiten van 18 oktober 2002 kennelijk ongegrond verklaard. Tegen die besluiten heeft appellant beroep doen instellen. Als uitvloeisel van het besluit van 24 april 2003 betreffende appellants aanspraken per einde wachttijd, heeft het Uvw twee nieuwe besluiten op bezwaar genomen:

- ? een besluit van 24 april 2003 (nr. 551.045.04) waarbij het bezwaar van appellant tegen het besluit van 14 augustus 2002 kennelijk gegrond wordt verklaard en de mate van arbeidsongeschiktheid nader wordt vastgesteld op 65-80% (besluit 1);
- ? een besluit van 24 april 2003 (nr. 551.046.04) waarbij het bezwaar van appellant tegen het besluit van 20 augustus 2002 kennelijk gegrond wordt verklaard, onder de overweging dat appellant op en na 7 maart 2001 recht heeft op een WAO-uitkering naar een mate van arbeidsongeschiktheid van 65 tot 80% en dat van een toename van arbeidsongeschiktheid per 6 november 2001 geen sprake is (besluit 2).

De rechtbank heeft bij de aangevallen uitspraak de beroepen tegen de besluiten van 18 oktober 2002 niet-ontvankelijk verklaard, met bijbehorende bepalingen omtrent griffierecht en proceskosten. De beroepen tegen besluiten 1 en 2 heeft de rechtbank ongegrond verklaard.

Appellant heeft in hoger beroep verwezen naar hetgeen hij in bezwaar en beroep heeft aangevoerd. Voorts is hij van mening dat de besluiten 1 en 2 niet met de vereiste zorgvuldigheid zijn genomen, nu het Uvw

vóór het nemen van deze besluiten niet opnieuw de behandelend sector heeft geraadpleegd en daardoor is uitgegaan van gedateerde informatie.

De Raad stelt vast dat het hoger beroep zich beperkt tot de ongegrondverklaring van de beroepen tegen de besluiten 1 en 2 van 24 april 2003 en overweegt dienaangaande het volgende.

Ten aanzien van besluit 1.

Bij dit besluit heeft het Uvw de uitkering van appellant ingevolge de WAO ongewijzigd vastgesteld naar een mate van arbeidsongeschiktheid van 65 tot 80%. De grondslag van het besluit is het door appellant aan het Uvw teruggestuurde inlichtingenformulier, gedateerd 30 juli 2002, inclusief de erbij horende bijlagen, waaronder appellants salarisstrook van juni 2002. Het Uvw heeft desgevraagd meegedeeld dat de in geding zijnde datum bij dit besluit de datum van het primaire besluit is: 14 augustus 2002.

Het besluit is het resultaat van een zuiver loonkundige vergelijking: het Uvw heeft het door appellant in juni 2002 ontvangen salaris afgezet tegen het maatmaninkomen en geconcludeerd dat de mate van arbeidsongeschiktheid ongewijzigd is. Hoewel de invulling van het formulier door appellant niet geheel consistent is, is de Raad van oordeel dat het Uvw uit de meegestuurde salarisstrook terecht heeft afgeleid dat appellant nog steeds salaris ontving en dat het Uvw vervolgens ook terecht dit salaris heeft afgezet tegen het maatmaninkomen. Gelet op de omstandigheid dat de handgeschreven berekening op het inlichtingenformulier uitkomt op een mate van arbeidsongeschiktheid van 35%, is de Raad van oordeel dat appellant met dit besluit niet tekort is gedaan. De door appellant aangevoerde grieven zien alle op de juistheid van de voor hem aangenomen medische beperkingen en kunnen derhalve, gelet op het feit dat het besluit het resultaat is van een zuiver loonkundige vergelijking, geen van alle tot vernietiging van besluit 1 leiden.

Het vorenstaande betekent dat de rechtbank het beroep tegen besluit 1 terecht ongegrond heeft verklaard.

Ten aanzien van besluit 2.

Bij dit besluit heeft het Uvw geweigerd om de uitkering van appellant ingevolge de WAO, welke (uiteindelijk) werd berekend naar een mate van arbeidsongeschiktheid van 65 tot 80%, ingaande 6 november 2001 te verhogen. Aan dit besluit liggen de rapportages van de verzekeringsarts S.C. Kromokarijo van 2 mei 2002 en 9 augustus 2002 ten grondslag. Kromokarijo heeft na eigen onderzoek van appellant geconcludeerd dat de hartaandoening van appellant in vergelijking met het vorige onderzoek van

10 januari 2001 onveranderd is gebleven, waardoor het destijds opgestelde belastbaarheidspatroon nog van toepassing is en er geen sprake is van een afname van benutbare mogelijkheden. Na ontvangen informatie van de behandelend cardioloog

R.F. Veldkamp heeft Kromokarijo haar conclusies gehandhaafd.

De Raad deelt het oordeel van de rechtbank, evenals de overwegingen die tot dat oordeel hebben geleid, dat de beoordeling van de voor appellant geldende beperkingen per

7 maart 2001 in rechte vaststaat.

De Raad is voorts van oordeel dat appellant er niet in is geslaagd twijfel te zaaien aan het oordeel van het Uvw dat de beperkingen per 6 november 2001 gelijk zijn aan die per

7 maart 2001.

De Raad kan appellant niet volgen in zijn stelling dat het Uvw in het kader van het nemen van besluit 2 de behandelend sector opnieuw had moeten raadplegen. De Raad is van oordeel dat hiertoe geen aanleiding bestond nu besluit 2 het gevolg is van de gewijzigde arbeidskundige grondslag van het einde wachttijd besluit van 24 april 2003 en derhalve geen wijziging brengt in de medische grondslag. Voorts overweegt

de Raad dat de verzekeringsarts de behandelend sector al had geraadpleegd en dat niet valt in te zien dat een raadpleging twee jaar later maar wel betrekking hebbend op dezelfde periode andere gegevens zou opleveren.

Evenmin volgt de Raad de stelling van appellant dat een medisch onderzoek door een bezwaarverzekeringarts naar appellants gezondheidstoestand ten tijde van 24 april 2003 had dienen plaats te vinden. Hierbij heeft de Raad in aanmerking genomen dat een onderzoek naar appellants gezondheidstoestand op of rond 24 april 2003 voor het onderhavige geding, waarin het gaat om appellants beperkingen per 6 november 2001, niet relevant is.

Het vorenstaande betekent dat het hoger beroep niet kan slagen en dat de aangevallen uitspraak, voor zover aangevochten, dient te worden bevestigd.

De Raad acht geen termen aanwezig om toepassing te geven aan artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht.

III. BESLISSING

De Centrale Raad van Beroep;

Rechtdoende:

Bevestigt de aangevallen uitspraak voor zover aangevochten.

Deze uitspraak is gedaan door J. Janssen als voorzitter en I.M.J. Hilhorst-Hagen en J.P.M. Zeijen als leden. De beslissing is, in tegenwoordigheid van D.W.M. Kaldenhoven als griffier, uitgesproken in het openbaar op 22 december 2006.

(get.) J. Janssen.

(get.) D.W.M. Kaldenhoven.

MH